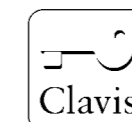

DAVID VLIETSTRA & JULIETTE DE WIT

Meester Bakkebaard

David Vlietstra (tekst) & Juliette de Wit (illustraties)
Meester Bakkebaard
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Trefw.: meester, school, humor, groente en fruit
NUR 281/282
ISBN 978 90 448 2537 4
D/2015/4124/087
Alle rechten voorbehouden
www.clavisbooks.com
www.meesterbakkebaard.nl
www.davidvlietstra.nl

meester
Bakkebaard

Meester Bakkebaard

Sanne had een nieuwe juf, maar het was geen juf – het was een meester.

‘Ik ben meester Bart,’ zei hij, ‘en ik kom in plaats van juf Hanneke.’

Hij praatte heel anders dan juf Hanneke. Hij praatte ook heel anders dan de juf van vorig jaar.

Maar meester Bart práátte niet alleen heel vreemd, hij had ook vreemde dingen bij zijn oren. Die vreemde dingen hoorden nog bij zijn haar, maar dat haar zat daar op een gekke plaats.

Sanne stak haar vinger op.

‘Waarom heb jij snorren bij je oren?’

vroeg ze, toen meester Bart haar de beurt gaf.

Meester Bart moest heel hard lachen om die vraag.

Hij bulderde het uit: ‘Whoehahaha!’

Meester Bart láchte ook heel anders dan juf Hanneke.

Sanne keek naar de andere kinderen in de kring, maar zij lachten niet. Misschien vonden zij het wel een goede vraag. Misschien wilden zij ook wel weten

hoe dat nou zat met die snorren.

Meester Bart pakte de snorren beet en zei: ‘Dit zijn geen snorren, dit zijn bakkebaarden!’

Morten proestte het uit. ‘Gebakken baarden?!’

‘Nee, bakkebaarden,’ zei meester Bart. ‘Zo noem je dat.’

Alle kinderen bekeken de bakkebaarden van meester Bart eens goed. Sanne vond het wel interessant – een meester met bakkebaarden. Dat kon ze later mooi aan mama vertellen!

Meester Bart liep naar de kast met de knutselspullen en hij pakte de doos met schmink.

‘Wie wil er ook bakkebaarden?’ riep hij.

In het begin durfde niemand zijn vinger op te steken, behalve Morten. Meester Bart schminkte twee bakkebaarden op Mortens gezicht – bij elk oor één. Toen Kasper dat zag, wilde hij ook wel. En Ivan durfde daarna ook.

‘Kunnen meisjes ook bakkebaarden hebben?’ vroeg Sanne.

‘Tuurlijk!’ zei meester Bart. ‘Vandaag in ieder geval wel.’

Na een tijdje had iedereen twee bakkebaarden, ook alle meisjes. En toen de kring afgelopen was, hield iedereen zijn bakkebaarden gewoon op. In de bouwhoek, in de poppenhoek, in de leeshoek en aan de schrijftafel: overal waren kinderen met bakkebaarden.

Toen de ochtend voorbij was, liep Sanne naar haar moeder toe. Die stond al bij het hek te wachten.

‘Wat heb jij nou bij je oren?’ vroeg mama, toen ze de schmink op Sannes gezicht zag.

‘O, we hebben een nieuwe meester,’ zei Sanne. ‘En die heeft dat erop gedaan.’

‘Zozo, een nieuwe meester? En hoe heet jouw nieuwe meester dan?’

Sanne dacht heel hard na.

‘Meester Bakkebaard!’ riep ze.

Honderdveertig mandarijntjes

‘Het is tijd om ons fruit op te eten,’ zei meester Bakkebaard. Dat betekende dat ze bijna naar buiten mochten.

‘Waarom noem jij het altijd *fruit opeten*?’ vroeg Margriet. ‘Ik heb nooit fruit mee. Ik heb altijd Sultana’s.’

Meester Bakkebaard keek heel verbaasd. ‘Heb jij *nóóit* fruit mee?’ vroeg hij. Margriet schudde haar hoofd.

‘Ik ook niet!’ riep Leo. ‘Ik heb altijd een KitKat.’

Meester Bakkebaard stond op. ‘Trek allemaal je jas aan,’ zei hij, ‘want we gaan naar de groenteboer. Om fruit te kopen voor Margriet en Leo!’

In een rij liepen ze twee aan twee door het dorp naar de groentewinkel.

‘Wat zullen we nou beleven?’ vroeg de groenteboer toen hij achttien kinderen zijn winkel zag binnenkomen. ‘Het is hier geen kleuterschool!’

‘Wij zijn gewoon klanten,’ zei meester Bakkebaard. ‘We komen een beetje rondkijken en wat fruit kopen.’

De groenteboer leek helemaal niet blij met zo veel klanten. Misschien wilde hij al het fruit wel voor zichzelf houden. Hij zei: ‘Als jullie maar niet overal aanzitten.’

Tijmen pakte meteen iets gekks uit een bak. ‘Wat is dit?’ vroeg hij aan de groenteboer.

‘Dat is een gemberwortel,’ zei de groenteboer. ‘Leg nu maar weer terug.’ Hij keek nog steeds niet erg blij.

Boris pakte ook iets. ‘En wat is dit?’ vroeg hij. Het was een nashipeer, uit Korea.

Sanne zei: ‘Wat weet u dat allemaal goed.’

Nu moest de groenteboer toch een beetje glimlachen. Hij keek heel trots. ‘Ik heb ervoor geleerd,’ zei hij.

‘Hé meester, moet je kijken!’ riep Mieke. Ze hield een witte wortel omhoog.

Meester Bakkebaard zei: ‘Die wortel is te heet gewassen.’

De groenteboer moest nu heel hard lachen. ‘Dat is geen wortel!’ riep hij opgewekt. ‘Dat is een rettich.’

Meester Bakkebaard zag dat de groenteboer al iets vrolijker was geworden en zei: ‘We zijn hier om fruit te kopen voor Margriet en Leo. Wat kunt u ons aanbevelen?’

‘Ik heb heerlijke sinaasappels,’ zei de groenteboer, ‘maar de mandarijnen zijn momenteel ook erg lekker.’ Hij pakte een mandarijn en pelde hem. Hij gaf een paar partjes aan Margriet en een paar aan Leo.

Leo zei: ‘Heeft u uw handen wel gewassen?’

De groenteboer lachte weer. ‘Ja hoor, ik zorg er altijd voor dat ik schone handen heb.’

‘Weten jullie al wat jullie willen, Margriet en Leo?’ vroeg meester Bakkebaard.

Leo en Margriet wilden allebei nog wel een mandarijn.

‘Doe er maar achttien,’ zei meester tegen de groenteboer. ‘Ik trakteer de hele klas op een mandarijntje.’

‘Zou ik er misschien ook eentje voor Mats mogen?’ vroeg Margriet.

Waterballonnen

‘Dat is mijn broer die in groep vijf zit – hij heeft ook altijd alleen maar Sultana’s mee.’

‘Natuurlijk!’ zei meester. ‘Mats moet ook een mandarijn!’

Hij kreeg ineens een twinkeling in zijn ogen en vroeg toen plechtig aan de groenteboer: ‘Meneer de groenteboer? Hoeveel moet ik betalen voor honderd drieënvijftig mandarijnen?’

‘Honderd drieënvijftig?!’ vroeg de groenteboer verbaasd.

‘Ja! Ik ga de hele school trakteren op iets gezonds. Doe er maar honderdzestig. Ook een paar voor de juffen en de meesters.’

Even later liep de hele klas weer terug naar school met honderdzestig mandarijnen. Bijna iedereen droeg een netje mandarijnen. Toen ze weer in de klas waren, kreeg iedereen een paar stiften en tekenden ze gekke gezichtjes op alle mandarijnen. Toen ze honderdzestig gezichtjes op honderdzestig mandarijnen hadden getekend, mochten ze de klassen rond om ze uit te gaan delen. Ze renden van lokaal naar lokaal, net zo lang tot iedereen een mandarijn had gekregen – ook Mats, de broer van Margriet.

Het was heet, veel te heet. Het was zo’n dag dat alle ramen van de school openstonden en dat alle juffen en meesters zweetdruppeltjes op hun gezichten hadden. Ook meester Bakkebaard had zweetdruppeltjes op zijn gezicht – zelfs in zijn bakkebaarden.

‘Pffff,’ zei hij, ‘het is veel te heet om binnen te zitten.’

‘Groep vier mocht gisteren met de tuinslang!’ riep Leo. ‘Mogen wij vandaag?’ Meester Bakkebaard dacht er even over na.

‘Plíííes?’ zeurden een paar kinderen.

‘Maar jullie hebben helemaal geen zwemkleren bij je,’ zei hij.

Leo zei dat zijn moeder natte kleren niet zo erg vond. ‘Op zwemles moet ik soms zelfs met al mijn kleren aan zwemmen.’

Ineens riepen alle kinderen dat hun moeders natte kleren helemaal niet erg vonden.

‘Mijn moeder heeft net een nieuwe droger,’ zei Margriet. ‘Kan ze die mooi eens uitproberen.’

‘Oké, vooruit,’ zei meester Bakkebaard. ‘Maar er is één belangrijke regel. Ik hou helemaal niet van natte kleren, dus jullie mogen mij niet natspuiten of -spatten.’

De klas beloofde het en meester Bakkebaard rolde de tuinslang uit op het grasveldje bij het plein. Hij zette de kraan aan en ging zelf op het bankje zitten met een tijdschrift om te lezen.

Om de beurt hielden de kinderen de tuinslang vast en probeerden ze zo veel mogelijk andere kinderen nat te spuiten. Sommigen probeerden zo nat mogelijk te worden – dat lukte heel goed. Anderen probeerden zo droog mogelijk te blijven – dat lukte iets minder goed. Alleen meester Bakkebaard bleef helemaal droog. Hij las lekker in zijn tijdschrift en genoot van de zon.

Sanne was zo nat dat ze ervan moest plassen. Bij de wc stond juf Margreet. Ze had het tuitje van een ballon om de kraan gedaan.

‘Wat doe je?’ vroeg Sanne aan juf Margreet.

‘Dit is een waterballon,’ zei juf. ‘Als je die vol laat lopen met water en hem tegen iemand aan gooit, dan knapt de ballon en wordt diegene nat.’

Juf legde er een knoop in en gaf hem aan Sanne. ‘Probeer maar eens.’

Trots liep Sanne met de gevulde waterballon naar buiten en liet hem aan Margriet zien. Ook Leo zag het en hij wilde er ook eentje. ‘Daar kunnen we meester Bakkebaard mooi mee natgooien!’

Leo en Margriet liepen meteen naar binnen, naar juf Margreet, om ook een waterballon te vragen.

Al snel hadden alle kinderen door wat het plannetje was en een voor een gingen ze naar binnen en kwamen dan even later met een gevulde waterballon weer naar buiten. Achter hun rug natuurlijk, zodat meester Bakkebaard het niet zag. Maar meester Bakkebaard had helemaal niets in de gaten, die had het veel te druk met lezen.

Na een tijdje stonden alle kinderen uit de klas om het bankje heen waar meester Bakkebaard op zat, met de waterballonnen nog steeds achter hun rug. Meester liet het tijdschrift langzaam zakken en keek de kinderen verbaasd aan. ‘Wat is er aan de hand, jongens?’

‘Dit is er aan de hand!’ riep Leo brutaal en hij gooide zijn waterballon naar het hoofd van de meester. Die dook op het laatste moment opzij en de ballon

ging mis. Maar nu gooiden alle andere kinderen ook hun waterballon en daarvan waren er wel tien heel erg raak. De ballonnen spatten uit elkaar op meester Bakkebaard en hij werd drijfnat.

Hij stond langzaam op en bekeek zijn natte kleren eens aandachtig. Toen deed hij zijn handen voor zijn gezicht en begon hij te huilen: ‘Huhuhuuu huhuuu!’

‘Ach, nep!’ riep Sanne. ‘Dikke vette nep!’

‘Ja, nep!’ riepen een paar andere kinderen.

Meester Bakkebaard deed zijn handen naar beneden en begon nu heel hard te lachen. ‘Jullie zijn allemaal boefjes!’ zei hij. ‘Maar jullie zijn één ding vergeten.’

Vergeten? De kinderen keken elkaar verbaasd aan.

Hoezo vergeten?

‘Dat niemand nu de tuinslang vasthoudt!’ riep meester en hij rende meteen naar het grasveldje, waar de tuinslang gewoon op de grond lag. Alle kinderen renden gillend bij hem vandaan, maar meester Bakkebaard ging heel slim bij de deur staan, zodat niemand naar binnen kon vluchten. Het duurde niet lang of iedereen was door hem helemaal natgespoten – ook de kinderen die eigenlijk droog wilden blijven. Daarna draaide hij de kraan dicht en keek hij tevreden om zich heen.

‘Zo,’ zei hij, ‘en nu moeten jullie allemaal verplicht buiten blijven spelen tot iedereen weer droog is.’

